

Eduardo Zaplana i Rita Barberà, en el congrés on el primer esdevingué president "regional" del PP. Tot i que encapçalen dos sectors interns, no discrepen públicament entre si.

El PP es decanta per la secessió

Eduardo Zaplana ha decantat definitivament les fins ara ambigües tesis lingüístiques del PP cap al secessionisme que han plantejat sempre els sectors anticatalanistes.

La posició adoptada per Eduardo Zaplana, candidat, quasi segur, del PP a la presidència de la Generalitat valenciana, durament contrària a l'ordre que homologa els títols i certificats de coneixement de la llengua amb els del Principat i les Balears, contrasta amb l'ambigüitat i el dubte permanent que, fins fa poc, era la marca de la casa del seu partit. A més, tot i que no ho volen reconèixer públicament, hi ha certs sectors del PP valencià, especialment a les comarques de Castelló, que, com els seus correligionaris del Principat i les Balears, reconeixen la unitat de la llengua catalana. Zaplana, amb aquesta actitud, pretén prendre protagonisme polític a Unió Valenciana, el partit al voltant del qual s'articulen totes les iniciatives anticatalanistes, quan tot just comença la pre-campanya electoral de les eleccions autonòmiques de la pròxima primavera.

Que Unió Valenciana i els seus acòlits hagen reaccionat amb virulència irracional a l'ordre

de la Generalitat –llargament reivindicada pels col·lectius d'ensenyants i per tot el món cultural i universitari sense excepció– no és estrany. En canvi, l'actitud visceral que ha adoptat l'actual líder del PP valencià, el cartaginès Eduardo Zaplana, sí que ha significat un pas evident d'enduriment en la línia que fins ara havia adoptat aquesta formació política, sempre a cavall entre fer l'ullet als secessionistes i afirmar que calia trobar un pont de diàleg amb els qui defensen la unitat de la llengua. Fins i tot ell mateix, en declaracions a EL TEMPS fa poc menys d'un any (vegeu núm. 490), reconeixia que la postura del PP era "potenciar un acord sobre bases científiques on les universitats tinguin el major protagonisme". D'aquelles paraules, que semblaven obrir una porta a l'esperança que es reconeguera la Universitat com l'autoritat lingüística –i per tant, garantir la unitat de la llengua– s'ha passat a una bel·ligerància absoluta. Zaplana ha dit recentment que "l'ordre del president Joan Lerma, la defensa

només una minoria que vol convertir la Comunitat Valenciana en una extensió del catalanisme". Aquesta bel·ligerància no es pot entendre sense el suport que el líder dels populars valencians rep del diari ultra *Las Provincias*, la directora del qual, María Consuelo Reyna, i el seu marit, i fins fa poc braç dret de Zaplana, Jesús Carrascosa (nascut a Cartagena, com ell), s'han convertit en alguna cosa més que l'aparell ideològic del candidat. El malestar que en alguns sectors del PP ha provocat la creixent influència d'aquest diari en la vida política interna del partit, s'ha vist activat amb la campanya d'aquest últim mes per ressuscitar la batalla per la disgregació del català.

Aquests sectors del partit consideren que les bones expectatives del PP valencià en les pròximes eleccions municipals i autonòmiques obliguen el partit a assumir amb responsabilitat i actitud oberta i dialogant el vell conflicte de l'idioma.

Conflicte electoral. El diputat autonòmic del PP Joaquim Calomarde es mostra contrari a la conversió de la qüestió lingüística en argument electoral entre els valencians. "La qüestió del valencià no hauria de convertir-se per més temps i per a ningú en argument polític de campanya electoral. La llengua dels valencians mereix, pel contrari, respecte, estima, estudi i conreu", afirma Calomarde. Per a aquest parlamentari, l'actitud del PP al País Valencià ha de ser impulsar "un ampli consens lingüístic entre tots els sectors valencians que, sense exclusions, tinguen alguna cosa a dir respecte a l'idioma". Mantenir la definició de la llengua tal i com és en l'Estatut, avançar en el procés de normalització i aconseguir un acord civil pel que fa a la seua gradual implantació són els reptes que Calomarde defineix com a necessaris per deixar de banda la crispació que encara suscita el tema.

No es pot oblidar, però, que Calomarde, castellanoparlant fins fa tres anys, va alçar una forta polèmica ara fa un any quan, en un article en un diari, va dir que comprenia la postura dels professors que no volien reciclar-se i va demanar una revisió del mapa lingüístic fixat per la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià. Calomarde, casat amb Rosa M. Rodríguez, una mestra que va oposar-se al reciclatge, va rebre dures crítiques de tots els sectors polítics i fins i tot de dins del seu mateix partit.

Per la seua banda, el president provincial del PP a València i directe inspirador del document "Manifest per la identitat de la llengua valenciana", Manuel Tarancón, coincideix a dir que la qüestió lingüística no ha de convertir-se en argument de crispació en una etapa pre-electoral, tot i que acusa els socialistes d'anar "al seu compte i risc" en el procés de normalització de la llengua. "Inclús admetent la

Manuel Tarancón. Acusa el PSOE de no buscar el consens, però no utilitza les normes secessionistes.

Joaquim Calomarde. S'oposa a utilitzar la llengua com a arma electoral però no accepta el mapa lingüístic definit per la Llei d'Ús.

unitat de la llengua, que el PP no reconeix estatutàriament", afegix Tarancón, que escriu a *Las Provincias* amb una ortografia bastant pròxima a la de les Normes de Castelló, per a disgust dels secessionistes.

Aquests posicionaments respecte a la campanya desfermada per Eduardo Zaplana són coherents amb la postura ambigua del Partit Popular des que ha anat tenint parcel·les de poder. Quan es complien els cent primers dies de govern de dreta a la ciutat de València, Unió Valenciana va exigir del PP i de l'alcaldesa Rita Barberà una declaració expressa a favor de les normes secessionistes de l'Acadèmia de Cultura Valenciana. Aleshores ni Rita Barberà ni el llavors president "regional" del partit, Pedro Agramunt, varen acceptar el xantatge i reiteraren el seu suport a la Llei d'Ús i Ensenyament, tot i que mantingueren la necessitat d'un pacte idiomàtic al País Valencià. Això no ha estat impediment, però, perquè l'Ajuntament de València continuara editant opuscles i llibres en les normes de l'Acadèmia ni per a llevar l'accent de "València" del logotip de la institució amb els vots favorables de PP i UV. En un altre cas que afecta l'Ajuntament de la capital, només la postura ferma de la Generalitat en l'exigència d'un ús normalitzat de la llengua, va evitar que la regidora responsable del Palau de la Música, Mayren Beneyto, imposara les normes secessionistes en els escrits i llibres d'aquesta institució, davant la passivitat de l'alcaldesa.

Malestar intern. Però ara la correlació de forces internes al PP valencià ha variat substancialment. L'ascensió d'Eduardo Zaplana al lideratge del PP el setembre del 1993, després d'accedir a l'alcaldia de Benidorm per una descarada operació de transfuguisme, la suma de "cadàvers" del seu partit que Zaplana comptabilitza com a mostres comptables del seu creixent poder—entre els quals, el del mateix Pedro Agramunt—i el suport agitador que rep del diari *Las Provincias*, han dibuixat un nou panorama, en el qual el PP ha aclarit com mai la seua actitud. El to de Zaplana en aquesta nova versió de la guerra de disgregació idiomàtica de la dreta valenciana alinea el nou líder popular i el seu partit amb les minories que de manera més recalcitrant han encrespat el tema de l'idioma al País Valencià. La "xiulada" contra Lerma convocada per al 9 d'Octubre davant el Palau de la Generalitat per part del GAV, Unió Valenciana i altres grups anticatalanistes—i a la qual Zaplana dóna suport—n'és la mostra més evident.

Mentre els escàndols polítics que arrossega l'encara alcalde de Benidorm, i que el podrien dur davant els tribunals de justícia, no es resolen, Zaplana continua manant i no troba cap oposició interna.

Emili Gisbert